

Στην πόλη μου

Είναι φορές που νιώθω πως δεν ξέρω τίποτα γι' αυτή την πόλη. Πως ξέρω μόνο για τις πόλεις που μιμείται αυτή η πόλη, μα τίποτα για την ίδια... ■ Με την αυγούλα ο «Λαμπρόπουλος» ρίχνει μια πενιά Bloomingdales πάνω στην πλατεία Κοτζιά και το βράδυ το «Attica» έρχεται ως απόηχος της 59ης οδού να φωταγωγήσει την Πανεπιστημίου. Σαν να ψωνίζω στην Γκίντζα του Τόκιο, αλλά στην πραγματικότητα αναπολώ τον τόπο που μια φορά κι έναν καιρό έπιναν καφέ οι κοσμικοί Αθηναίοι και οι επαρχιώτες έρχονταν για τυρόπιτα, πεινασμένοι για μια γεύση από Αθήνα chic. ■ Ρίχνω κλεφτές ματιές προς τα 'κει που ήταν το ζαχαροπλαστείο Παπασπύρου στο Σύνταγμα, εκεί όπου κάποτε έτρωγες την πάστα που ερχόταν σε τσίγκινο δίσκο με το νεροπότηρο με ένα εξόγκωμα πάνω πάνω και τώρα βασιλεύουν τα φαστφουντάδικα και οι κοπέλες από τα πέριξ ινστιτούτα αδυνατίσματος που μοιράζουν δώρα. ■ Στο Μαρούσι, εξ αποστάσεως ο απόηχος της FNAC, του Monparnasse και στού Ψυρρή του Fanelli's Bar ως κλώνος Κόζα Νόστρα. Κοντά στο πρώτο νεκροταφείο το Half Note είναι μια υπενθύμιση πως η νύχτα και

η τζαζ έμεναν κάποτε στο Blue Note του Greenwich Village. ■ Δε με πειράζει η μίμηση, αφού όλα, σε κάποιο βαθμό, είναι «μια μεταφορά μέσα σε μια μεταφορά» – όπως αναρωτιόταν ο Ρομπέρτο Μπενίνι ως «Ποστίνο». Η Αθήνα μου έχει δικαίωμα να ξεπατικώσει ό,τι γουστάρει και να πάρει το αίμα της πίσω για τα δεκάδες αντίγραφα του Παρθενώνα και τους παρθενοειδείς ναούς και τα μέγαρα κιτς ανά τον κόσμο. Έχει δικαίωμα να εισπράξει δικαιώματα κι από το κάθε νεοκλασικό ταχυδρομικό ταμειυτήριο στο Άινταχο, το κάθε περίπτερο με αέτωμα δωρικού ρυθμού στο Σίδνεϊ και το κάθε κορινθιακό κίονα στον υπόγειο της Μόσχας. ■ Με πειράζει, όμως, που το ξένο πράμα έχει μεταφερθεί πακέτο ακατέβαστο, ταμάμ, χωρίς αντίσταση, χωρίς σχολιασμό, χωρίς το παραμικρό πολιτιστικό κατασβίδισμα. Με πειράζει που κανείς στην πόλη μου δεν σκέφτηκε να ξεσκονίσει τον ξενόφερτο κουραμπιέ και να χτενίσει το ξενόφερτο κανταΐφι. Έτσι, για την Αθήνα ρε γαμώτο. ■ Κι έτσι, με ένα SMS, μένει να κάνω μια *de profundis* εξομολόγηση: *Agaro oles tis poleis του kosμου giati mesa tous eisai esi... Athina, I love you.*

Ρίβα Λάββα

Ο τοπικός καφενές με τους ναργιλέδες, όπου κάθεσαι και πίνεις σαλέπι, κοιτώντας τους υψωμένους ουρανοξύστες απέναντι, σε κάνουν να διερωτάσαι σε τι έγινες ευτυχέστερος.

Αντίθετα, αυτό το συνοθύλευμα πολιτισμών, που παραμένει σε μια τάση οπισθοδρόμησης τόσο έντονη, σε κάνει να αισιοδοξείς πως τελικά η Πόλη θα διασωθεί από μια Δύση, που δεν κατόρθωσε να δημιουργήσει μια τέτοια ομορφιά.

Το Γαλατά Σαράι Χαμαμί με τον

τεράστιο θόλο, γεμάτο ανοίγματα από όπου μπαίνει το φως και διαθλάται, η αίσθηση πως η ύπαρξή σου δεν έχει τόσο ιδιαίτερο νόημα ανάμεσα σε νερά που κυλάνε και σε ατμούς, με το γυμνό του σώρου και του σώματος να γίνεται το επίκεντρο.

Μια πλήρης θέα της Πόλης από το καφεενεδάκι του Πιέρ Λοτί, που πρέπει να είναι ταυτόσημη με εκείνη που είδε ο Μάρκος Αντώνιος στο ποίημα του Καβάφη «Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον» έχοντας πλήρη συνείδηση της σημασίας της